

ÚVODNÍK

Asi jste si už zvykli, že za všechno mohu já, nicméně je tu změna, přátelé. Za tohle může Piff. To on začal s nečeským (přímo nechutně kapitalistickým) zdvojováním písmen ve jménech, prosím. Ukažme si na něj, neboť toto je prokazatelně jeho vina. Co jiného pak zbývá nám, odchovancům ruské poezie, než přejmenovat Pavču, jejíž jméno tuto asociaci přímo evokuje, na Paffču (Pafla tak dobře nezní, no uznejte). Jenže to zas není vono. Pavla a jazykový cit (to je to, co většina Čechů dnes už má jen jako rudiment na úrovni slepého stěva a jiných výrazně použitelných součástí osobnosti) se zdvojením souhlásky před jinou souhláskou nedokážou žít. Začalo to "západně", pokračovalo to "východně", takže jsme si - věrni postupu české historie - pro radu zašli na opět na opačný konec světa. Co takhle dvojitě "w" místo "ff"? Pawča, to zní líp... Pavle se to taky moc nelíbí, ale má demokratický výběr ze dvou variant tak, jak jej zvládal blahé paměti už i Hamlet, takže nakonec pod soustředěným tlakem ustupuje. Pryč s obyčejností... A je z ní Pawča. Jméno, které musí každého linguistu přímo nadchnout svým globálním vzhledem.

Teď už zbývá jen otázka, co by se dalo ještě zdvojit... Dobrovolně se nabízí jeden z našich škůdců s pracovní přezdívkou Kýblik (slovenské označení pro 7. trpaslíka Šmudlu - poznámka pro osoby přežívající bez klasického vzdělání). Variantu "Kýbblik" navrhuje (viz výše citované zbytky zmíněného jazykového citu) a volí variantu "Kýblikk" (nech nám bratia Slováci odpustí naše jazykové hriechy).

Zatím poslední přezdívka ve kmeni, Riči, přímo svádí ke zdvojení poslední slabiky, čímž by vznikla "Ričiči", zkráceně "Čiči" - zde je ale překážkou náčelníkova prokazatelná nechuť vůči kočkám, takže nemůžeme provokovat, aby se neřeklo, že chceme provokovat.

Co dál? S hrůzou mě napadá, že by se s trochou dobré vůle a kreativity dalo leccos dělat s mou "přezdívko-zkratkou" D. V první řadě by mohl jiným odchovancům ruské poezie přijít na mysl příslušný verš (ниф, паф, ойойой, убирает зайчик мой) a mohli by mi začít říkat Ojoj (dokonce ztrojení, no prosím). Což bysme samozřejmě nechťeli, že... A neméně zajímavé a účelné by samozřejmě mohlo být psaní mé přezdívko-zkratky ve tvaru "Dd." - např. v rámci úspor času, energie, toneru a papíru...

Na Nové zemi lze v případě nouze samozřejmě zdvojit písmeno "v" a/nebo "z", které k tomu přímo svádí, zejména v mrazivější roční době.

Když se to tak vezme, dá se zdvojit všechno. Neboť, jak známo, sranda musí být,

kdyby na chleba nebylo. A protože na chleba ještě je, lze naštěstí b l b n o u t jakkoliv. Nebo snad jakoliv? D.

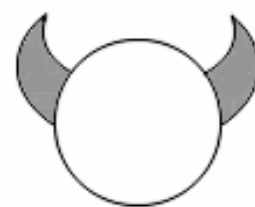

**KAPKA
LESNÍ
MOUD-
ROSTI**

Nejtěžší

povinností rodičů nebylo ani tak dbát na chování dětí jako dbát na sebe sama, neboť rodiče museli jít svým dětem příkladem. Děti měly úžasnou energii, byly obdarovány zdravím a jejich schopnosti vytříbil neustálý styk s přírodou. Plně užívaly zraku i sluchu a pozorně sledovaly chování a rozhovory svých rodičů a stařešinů. Dospěli se proto museli chovat co nejlídněji a nejdůstojněji...

náčelník Lakota Siouxů Stojící medvěd

TWISTERS

NOVÁ ZEMĚ

č. 03/ročník 00

PŘEDSTAVUJEME: SKISKA

Mnozí ji znáte ještě z dob, kdy jezdila s Vlky. Vlastním jménem Zuzana Synáková, na první pohled podobná své mámě Tapi, a přece jiná - po uši se topící v lásce k divadlu, v péči o dva psy a tatínka, studiu jazyků (francouzština, angličtina) a v zaměstnání na zkrácený úvazek - a tedy i v nedostatku času. Přesto si našla chvíli na tento rozhovor a na příspěvek o pár stránek dále, a nejen to - chystá se s námi na listopadovou výpravu zaměřenou divadelně... Nevím, jak Vy, ale my tři Petrovy se na tuhle výpravu hrozně těšíme...

Slyšela jsem, že hraješ divadlo.

Je to tak, už pátým rokem jsem členkou poloprofesionálního divadelního studia V na Veveří 133 v Brně. Hrajeme převážně pohádky, ale na své si přijdou i dospělí. Bohužel v současné době se nám nějak nedostává mužské části herectva a taky se nám dost podstatně obměnil ansámbl, takže se momentálně zabýváme výhradně dětskými diváky, protože ti nás z velké části živí.

Co tě přivedlo k divadlu?

Moje renesančně založená maminka mimo jiné psala i divadelní hry a zkoušela je se svými kamarády. Ale to mi bylo asi šest. Hlavní zlom přišel v prváku na gymnáziu, kde jsem získala předplatné do studia Marta. A tam jsem se platonicky zamilovala do jednoho herce. Klidně to řeknu, byl to Honza Zrzavý, kterého teď můžete vidět v Huse na provázku. Už ho sice nemiluji, ale jeho herecké umění obdivuji dodnes. A také mu vděčím za mou kariéru v divadle (a taky trochu mu to zazlívám).

Proč mu to zazlíváš?

Protože hrát divadlo je nejen hrozná sranda, ale taky kus práce. Denodenně zkoušky až do jedenácti, před premiérou i déle. Dopolední představení, takže školu mám vlastně jako hobby. Psychické vyčerpání po představení, které když se nedostaví, asi jsem nehrála naplno. Tělesné vyčerpání - nepravidelná strava, ponocování, stres... A samozřejmě zanedbaná domácnost. Ale za všechnu tu námahu to stojí, jinak bych to přece dávno nedělala.

Jaké máš dramatické (rozuměj: divadelní) zkušenosti?

Nepočítám-li ty šťety zamlada: kněžna v Rumcajsovi, chůva v muzikálu Loupežníci, slečna Mitnicková v Kaplanovi, hrabě v Překvapení lásky, čertice ve Stvoření světa, doktor v Doktorské pohádce, dueña v Cyranovi, no, to by snad stačilo. Bylo jich sice víc, ale nechci se chlubit. Dále jsem se hlásila na dramatickou

výchovu na JAMU, to byla velká zkušenost. Režirovala jsem stejně staré dramaťáky. Absolvovala jsem týdenní divadelní kurz ve Francii...

Dává ti divadlo něco do života?

Rozhodně mě učí zvládat časové vypětí ještě před nástupem do zaměstnání. Musím umět jednat s dětmi. Tolerovat svého partnera na jevišti. Mluvit nahlas a srozumitelně, se správnou výslovností. Vyrovnávat se s nenadálými situacemi, když někomu vypadne text (třeba i mě). Učí mě povinnosti dostavit se i přes nechuť. Ale taky mě učí přecházet choroby, být protivná na své bližní apod.

Děkuji za rozhovor.

Není zač.

Ptalo se mé druhé já - Zuzana Synáková

Poznámka redakce:

Jistě jste si všimli, že náš milý atentátník, totiž redakční skřítek Nevěšhlavu, z minulého článku Představujeme bystře vynechal představovací úvod, takže ne každý čtenář ví, že náš ohnivec se jmenuje Pavla Pawča Maarová a je dlouholetým členem Ligy. Nechci na Nevěšhlavu žalovat, ale i ve fotkách má prsty - vždycky vybranou fotku zpracuje tak, že tam je představovaná osoba k nepoznání. Na můj dotaz, proč to dělá, moudře pravil, že fotky jsou jen obrázky, které stejně o lidech nic moc neřeknou. No, není místo na polemiku, nicméně kdo představované osoby zná, pozná je i na fotkách. Kdo je nezná, má smůlu...

DISKUSNÍ FÓRUM

Koncem léta byla našim oblíbeným debatním tématem otázka, do jaké míry by měla být účast na kmenových akcích pro členy povinná. Nakonec jsme se shodli na tom, že pro ty, pro které se chystá program, tedy pro děti, by měly být akce povinné, neboť program se staví pro určitý počet účastníků - a když ten zůstane doma, protože je v televizi Vinnetou a druhý musí odzkoušet novou počítačovou hru, třetí pak oslavit narozeniny své kočky a čtvrtý naléhavě zryt babičce zahradu, může se organizátorovi výpravy nakonec stát, že na místě musí těžce improvizovat, protože místo osmi lidí mu přijdou tři a s těmi se těžko hraje hra pro dvě čtyřčlenná družstva.

Nemluvě o tom, že v životě si člověk té dobrovolnosti moc neužije. Když si např. pořídíte psa, musí to ubohé zvíře dvakrát denně na procházku, i kdyby měl majitel vypustit duši. Jinak Vám počurá byt... Dospělí členové kmene jsou kolikrát hodně unavení a/nebo mají ještě řadu dalších úkolů, a přesto na schůzku či výpravu jdou, protože vědí, že mají odpovědnost za kus programu a tato odpovědnost - vůči dětem i ostatním dospělým - jim nedovolí nepřijít.

Takže jedním z pravidel kmene bude povinnost dětských členů účastnit se akcí. Předpokladem pro to, aby se takový požadavek dal vznést, je oznámení termínů akcí dostatečně dlouho předem - a od toho máme Twister s programem na 4 měsíce dopředu. Aby tento požadavek nebyl tak tvrdý, stanovíme na pololetí určitý počet akcí, kterých se lze bez podstatného důvodu (nemoc, povinnostmi daný pobyt mimo Brno) nezúčastnit. I v takovém případě však platí **druhé pravidlo kmene: svou neúčast na akci je každý člen kmene povinen oznámit předem, je-li to jen trochu možné.** To proto, že na akci se téměř vždy něco chystá - ať už jde o společné jídlo nebo vybavení (např. stany) na výpravu, pomůcky na nějakou činnost na jednodenních výpravách či schůzkách, rozpočet vycházející ze skupinových slev na dopravném apod. Vypadne-li bez ohlášení někdo, s kým se počítá, může vzniknout dost podstatný problém, v každém případě je to však rána pod pás pro organizátora akce, který (jak jste si přečetli v minulém Twisteru) nemá málo povinností...

Co Vy na to? Máte-li odlišný názor, sem s ním. Nic není tak nebezpečné jako členská základna, která se vším trpně souhlasí. Diskusní fórum čeká na Vaše názory, připomínky, podněty, protiargumenty apod.

D.

UZEMNĚNÍ

Od Qinyz nám dorazily následující zprávy SMS (uvádíme samozřejmě zcenzurované znění):

PORUCHA!!! Na Vašem mobilním telefonu byl spuštěn autodestrukční program, odhodte jej prosím co nejdále od sebe a zalehněte. Váš Operátor.

Od 31. 10. naše síť používá satelitní monitorování našich zákazníků. Bohužel Váš ... (obličej) byl shledán jako reklamní prů... (průšvih), a proto budete odpojeni!!!

POZOR! Váš mozek bude optimalizován na vyšší výkon. Optimalizují(počet teček z důvodu nedostatku místa podstatně omezen).....PORUCHA - mozek nenalezen...

Sisi

Nedávno přišlo Sisi další číslo Říše divů (č. 11/III). Zrovna se mi nechtělo pracovat, a tak jsem jím začala bezmyšlenkovitě listovat, když mi náhle padl do očí nadpis INDIÁNSKÁ OBYDLÍ. Hned jsem se probudila a s údivem jsem četla následující informaci:

Hluboce zakořeněná je představa o tom, že Indiáni žili v tzv. "týpý", což byly velké špičaté stany, jaké znáš z westernových filmů. Málodko však ví, že tento způsob "bydlení" odkoukali Indiáni teprve od Evropanů, kteří začali "nový" kontinent osidlovat. Indiánům se zdály "přemisťovací" stany natolik praktické, že je většina kmenů přijala "za své"...

Autor: Zdeněk Kompert, Magazin Koktejl

(Autora uvádím proto, abych nebyla nařčena ze svatokrádeže apod.) D.

Právě se u mě stavovala Maješka, nechává všechny pěkně pozdravovat a slíbila, že se někdy stává na schůzku. A jako perličku vykládala, že o ní někdo rozhlašuje, že už je víc než tři roky vdaná a že má tříletou Terezku a rok a půl starého Dominika, takže se jí známi často ptají, kdo doma hlídá děti, když je ona pryč. Svobodná, bezdětná a zoufale přetížená Maješka, která pracuje jako zdravotní sestra na směny, na to se smíchem odpovídá, že děti hlídá babička... Konec konců, proč ne, že? Na to, že má dvě děti, vypadá přímo skvěle... Co dodat? Chcete-li mít představu o nekonečnu, stačí si představit bezbřehost lidské hlouposti... D.

CO BYLO... CYKLOVÝPRAVA

14. 10. 2000

Přemýšlím, jestli tahle výprava proběhla tak, jak měla, nebo ne. Podle mé původní představy ji neměli připravovat dospělí. Nakonec všechno bylo trochu jinak. Nikdo se pořádně neměl k tomu, aby se ujal organizace, takže se celá výprava nakonec stala jakýmsi kolektivním dílem všech, kteří se zúčastnili schůzky začátkem října, kde se rozhodlo nejen o tom, že výprava bude na kolech, ale vymysleli jsme i trasu.

V sobotu ráno se nás na srazu sešlo poměrně málo. Jako kdyby se ostatní lekli pár kilometrů na kole. Počasí se ale nikdo lekat nemusel, protože nastal jeden z teplých říjnových dnů, kdy počasí vysloveně láká na výlet. Bylo polojasno, okolo poledne něco přes dvacet stupňů nad nulou a foukal vítr. Tak akorát, aby nebyla zima a dalo se pohodlně jezdit.

Asi hodinu nám trvalo, než jsme napumpovali, promazali a podle velikosti jednotlivých lodiček i doštelovali kola. Konečně jsme vyrazili směrem ven z města. Pravda, jeli jsme v houfu poněkud neuspořádaném, takže kdybychom nejeli po chodnicích, patrně bychom se stali noční můrou řidičů. Konečně jsme se propracovali pod Stránskou skálu a mohli jsme jet každý svým tempem s tím, že jsme na sebe čekali na křižovatkách a jiných obtížných místech. Jeli jsme po polňačce do Podolí, odtud jsme po silnici sjeli do Mariánského údolí. Po krátkém odpočinku jsme se vydali do kopce k Horákovské myslivně. Příznám se, že jsem to podle vlastních zkušeností čekal horší. Zvlášť stoupání k myslivně. Červená značka dál byla o něco výživnější. Stoupání sice mírné, zato se spoustou spadaneho listí a kamení, takže jsme občas museli tlačit. O kus dál to už bylo lepší a nakonec jsme poměrně šťastně dorazili k Hostěnickému propadání a dokonce i to propadání jsme našli. Ten, kdo čekal efektní díru s vodopádem, byl poněkud zklamán. Potok zcela nenápadně mizí v zemi a místa, kudy teče za vyššího stavu vody, naznačuje jen prázdné koryto, které se po pár metrech taky prostě ztratí.

Bylo poledne a na některé jedince, kteří se dostatečně nezásobili, padl hlad. I vydali jsme se tedy směrem na Hádek, kde jsme se stavili na menší smažákovité občerstvení. Jo, cestou jsem ještě taky lepil píchlou duši.

Po obědě jsme zvenčí obhlédli chatu Markétčiných rodičů. Usoudili jsme, že pro nějakou zimní akci může být i prudce použitelná. Někdy třeba uděláme zimní putování Moravským krasem od chaty k chatě. Dál už nás čekalo jenom klesání do Mariánského údolí cestou podél Říčky povětšinou po zelené a pak modré značce. Zastavili jsme akorát u jeskyně Pekárna, dávného to sídliště neandrtálců. V místech, kde byla značka nesjízdná, jsme uhnuli přibližně podél Říčky a sjížděli jsme po kamenitých cestách místy stavěnými snad pro kamzíky. Od Muchovy boudy už byla cesta snadná a sjízdná zvlášť pro ty, kteří odbočili na asfaltku vedoucí Mariánským údolím, místo aby se poctivě drželi modré značky. Moc si nepomohli, pletly se jim pod kola davy korzujících chodců.

Od konečné autobusu jsme nahoru do Líšně částečně šlapali a částečně tlačili. Překvapila Helča - Kýblikk, která kopec vyjela systémem žíznivá čára - zřejmě jí ten celodenní trénink prospěl. Přes poněkud nepřehlednou starou Líšň jsme kola raději provedli (po ranních zkušenostech s jízdou po komunikacích s provozem) a na sjezdu přes Vinohrady do Židenic jsme zjistili, že jsme se skoro podcenili. I tu jízdu ve skupině po silnici při nepřilíš hustém provozu nakonec asi zvládnem.

Celou výpravu jsme zakončili v klubovně Dášiným narozeninovým dortem a twistrem jakožto oblíbenou naší hrou.

No a co říct na závěr? Ať lituje ten, kdo nejel. Zjistili jsme, že výpravu na kolech jsme schopni celkem rozumně zvládnout a že by snad stálo za to zase někdy nějakou uspořádat (Dáša navrhuje kolo-výpravu pravidelně aspoň na podzim a na jaře). Za ocenění stojí výkon Markétky-Lišky, která na vypůjčeném starém kole s úzkými ráfky absolvovala celou cestu s vytrvalostí a zarputilostí sobě vlastní.

Piff

Sraz jsme měli v 8:00 ráno u klubovny. Tam jsme zdokonalili kola a vyrazili jsme!

Co si pamatuju, tak jsme jeli kolem kostela a Stránskou ulicí a ještě předtím kolem Došlíkové. Ale to už si nepamatuju. Cesta byla

opravdu zajímavá - na trošku starším kole, na kterém jsem jela já, a zvlášť, když pak Piff píchnul duši zrovna, když byl na řadě perfektní kopec (smůla).

Na srazu Hádek jsme nemohli najít ostatní, a tak si Piff zalepil duši, ale našťástí nás našla Dáša a tak jsme sjeli dolů do restaurace a najedli se. Pak jsme se jeli podívat na naši chatu a domů.

Markéta-Liška

KONCERT AG FLEK/ MUSILKA

18. 10. 2000

byl vlastně pokusný. Maje v čerstvé paměti, jak Helena - Kýblikk prootravovala celý koncert Spirituál kvintetu před několika málo lety, rozhodla jsem se ověřit, zda se její použitelnost nezlepšila. Nutno konstatovat, že ne.

AG Flek jako moje dávná láska mě poněkud zklamal. Hoši sami to omlouvali tím, že se sejdou jen občas, takže vlastně vůbec necvičí. Z hlediska muziky problém ani tak nebyl. Nepříjemné bylo, když Blanka Táborská zapoměla text "erbovní" písničky AG Fleku Blázní umírají nadvkrát, se kterou AG Flek blahé paměti vyhrál autorskou Portu začátkem 80. let (a kterou já dodnes znám spolehlivě z paměti). Ještě nepříjemnější bylo špatné nazvučení, které budilo dojem, že zvukař naprosto nezvládá bicí, které tomu celému jaksi "velí". Tomu, kdo zná typicky pohodovou atmosféru AG Fleku, ukázaly bicí na tomhle koncertě, že dokážou spolehlivě "umlátit" i takové perly, jako jsou písničky z debutového alba AG Fleku. Ostatně, nemohu se zbavit dojmu, že na pódiu byli z nastoupených šesti dva lidi zbyteční. Úroveň písniček Karla Markytána a Ivo Viktorína nikdy nepotřebovala hromadnou platformu k tomu, aby člověku něco daly.

Nu což, večer jsme ukončily netradičně, protože Pawča prohlásila, že jí jede za 14 minut od nádraží autobus, čímž mě vyprovokovala k pokusu to autmo stihnout. Po vesele hravé a dravé jízdě po Brně jsme ji odložily na právě příjíždějící šalinku, kterou jsme si cestou nadjely, takže doufejme, že skončila doma v rozumnou dobu... D.

ŘÍJNOVÁ SOUTĚŽ

24. 10. 2000

D.: Poté, co jsme část říjnových schůzek strávili určováním plodů různých dřevin, jsme si dali malou soutěž - úkol zněl: k názvu stromu přiřadit číslo uvedené u jeho plodu, pak číslo uvedené u jeho přízviska (obecný, lesní atd.), pak sudým číslům přiřadit pomlčku, lichým tečku a nulám nic, čímž u každého stromu v seznamu vznikne znak Morseovy abecedy, a pak už jen přečíst takto vzniklou tajenku. První zvládl těžký úkol Piff, samozřejmě mimo soutěž, druhá byla dvojice Pawča + Riči, třetí dvojice Qinzy + Kýblikk. Mimořádný úkol - doplnit z hlavy druhou část tajenky, pak dokázala nejrychleji splnit Lenka. A jak zněla tajenka? "*Moudrost sama nás neužíví*", pravil již kdysi ve 12. století jistý čínský mnich a smutně dodal, "*občas je taky třeba pracovat*"...

Míša: Dnes, jako obvykle, byla úterní schůzka. Nejdřív jsme ve dvojicích soutěžili v určování plodů. První místo vybojoval Piff, ale žádnou cenu nechtěl... Pak jsme konečně vyrazily na:

KONCERT SKUPIN MOŠNY A DOBRÝ VEČER KVINTET

Jeli jsme elektrikou. Po únavném běhu jsme nakonec koncert stihli. Nebyli jsme poslední, někteří přišli ještě po nás. Koncert začínal v 19:30 h a skončil až asi ve 22:00 h. Konal se v Bílém domě. První zpíval DOBRÝ VEČER KVINTET. Docela jim to šlo. Pak zpívaly MOŠNY. Líbili se mi víc. Riči ke konci už usínala. Když jsme dojely domů, zalezly jsme do zatím nevyhrátých pelíšků a hned jsme usnuly.

HUBERTOVA JÍZDA - LOUČENÍ S LETNÍM ČASEM

26. - 29. 10. 2000

Piff: Sešli jsme se trošku netradičně ve čtvrtek ráno na Zvonařce, od Dáši jsme převzali proviant a vyrazili jsme autobusem do Ivančic. Cestou to chvíli vypadalo, že nápad vyjet ven ještě na konci října dostalo víc lidí, ale v terénu jsme pak zjistili, že to až tak hrozné nebylo. V Ivančicích jsme se v rámci přípravy dalšího programu malinko porozhlédli po náměstí (renesanční domy a raně gotický kostel) a pak jsme se v neuspořádaném a lehce uječeném houfu vydali po červené značce směrem k Templštejnu. Cestou jsme se zastavili v Řeznovicích na svačinu a prohlídku místního kostela. Není to kostel zas až tak ledajaký, je to jeden z mála románských kostelů u nás a pamatuje ještě dobu vzniku českého království. Kromě prohlídky jsme se ho snažili i nakreslit (obrázek od Lišky).

(Sisi: V Brně zatím vrcholil přípravný blázelec. Seznam úkolů se ne a ne zkrátit. Pes do psího hotelu u Domašova, sbalit bágly, vybit a nabit mobily atd. atd. ... a nakonec to bylo na taxík, aby nám neujel poslední autobus, pomocí kterého jsme mohly výpravu zastihnout jakž takž za světla. Když jsme z něj po hodině stání vpadly, kouzelně podzimně mrholilo. Už tady jsme měly pojmout podezření, že to s turistickými značkami v této oblasti bude podezřelé. Žlutá značka byla naposled před koncem

Jamolic a pak nás jaksi nechala ve štychu. Máma, známá svou naprosto nezvladatelnou vášní pro necesty, brzy zabočila podél lesíka do pole a pak přes pole k dalšímu lesu. Tam jsme opět našly značku a ta nás bez dalších incidentů dovedla k zešeřelému povykujícímu Templštejnu...)

Piff: Zříceniny hradu Templštejna se staly kulisou pro naše další počínání. Ubytovali jsme se ve tříčlenných skupinách tak, že jsme ovládli prakticky celý hrad. Vlastně ani nebylo jiného řešení, protože na celém hradě se dost obtížně dá najít místo, kde by bylo možno postavit tři stany vedle sebe. Počasí, které se po celý den tvářilo vlídně, za nás rozhodlo, že pod širákem nikdo z nás spát nebude. Začalo pršet. Jen dospělí si pod jakousi klenbou zkoušeli, jak to asi vypadá, když se spí pod mostem. Než dorazila Dáša se Sisi, připravili jsme dříví na večer a pak jsme začali připravovat večerní předdušičkové obřady. Připevňovali jsme svíčky na lodičky z kůry a vybalili jsme fakule, které jsme si vyrobili před dvěma týdny na schůzce.

Po setmění jsme se vydali kamenitou a neschůdnou cestou směrem k řece Jihlavě. Na břehu řeky jsme si povzdechli, že pro letošek definitivně končí letní sezóna a vypuštěním lodiček se svíčkami po řece jsme si připomněli obřady různých dávných i současných národů, které si tímto způsobem snaží naklonit božstva, aby jim přes zimu poněkud méně škodila. Když jsme se pak vydrápali zpátky na hrad, Piff

povyprávěl pověst, která praví, že hrad Templštejn se jednou za sto let vždy na jednu noc objevuje ve své dávné slávě. Aspoň na chvíli jsme se pokusili tuto iluzi oživit, když jsme hrad osvětili pochodněmi a pak uspořádali noční hostinu s opékáním masa.

V pátek ráno jsme začali krásný podzimní den ranní písní na nejvyšším bodě hradu. Po buchtách s čajem jsme pobalili a začali jsme scházet po červené značce k řece Jihlavě. Cestou nás Dáša začala učit Svítání. Tahle písnička nakonec zpívaná jako kánon se stala znělkou, ozdobou i morem a prokletím celé výpravy. Došli jsme k brodu. Moc se nám takhle na podzim do vody nechtělo, ale nakonec jsme zjistili, že voda v řece je možná o malinko teplejší než vzduch. Chvilku jsme se sušili na břehu na sluníčku a pak Piff vyhlásil Hubertovu jízdu neboli hon na lišku. Lišku dělaly Qinzy s Lenkou jakožto znalkyně místního terénu. Pravda, hra moc nevyšla - lišky dostaly moc velký náskok, byly moc rychlé a místo, kde bylo možno je chytil, bylo příliš daleko. Hra se z honu na lišku změnila v dost únavný pochod. V Mohelně toho měly jak lišky, tak lovci právě dost a byli jsme rádi, když jsme mohli zakotvit na Babyloně pod rozhlednou. Po náročném dni jsme byli všichni rádi, když jsme mohli uvařit babylónský džuveč (cibule, slanina, bedly, točený salám, hrášek z konzervy, kečup, koření adžika) a konečně se najíst. Piff byl "za odměnu" vyslán pro vodu do Kramolína (Stihl to dřív, než všichni čekali, protože narazil na nemluvného hajného, a tudíž se nezakecal). Večer jsme pak mezi stromy a rozhlednou hledali hvězdičky (D.: téma, k němuž Piff kupodivu mlčí), trochu povídali u ohně a hlavně jsme se pokoušeli nacvičit Svítání jako trojhlas.

V noci malinko mžilo, ráno trochu přšelo, ale to nás neodradilo od vstávání. Poslední rozcvičku úředního časového léta jsme pojali v letním stylu. Plavali jsme v suchém bazénu a pak jsme skákali šipky do záchranné sítě z natažených rukou ostatních. Po snídani odešla Lenka s Piffem do Senorad na sraz s rodiči a zatímco Piff se zásobou vody postupoval po zelené proti proudu Oslavy k Vlčímu kopci (nechali jsme ho, ať si užije, co na nás chystal), menší děti stavěly domečky z mechu a kapradí a starší sbíraly houby. Pod Vlčím kopcem nás čekal další brod. Sice užší než ten včerejší, zato ale o kus hlubší. Po výměně názorů s jakousi partou doprovázenou menší smečkou psů jsme rychlouvařily instantní čínské nudle s bedlami, které jsme posbíraly cestou. Kdyby Piff dorazil

o čtvrt hodiny dřív, mohl se najíst a nemusely jsme zbytek z důvodu všeobecného přežrání použít jako žrádlo pro místní ryby. Dál jsme šli po červené značce po skalách podél Oslavy na zřícenině hradu Lamberka, sídlo jistého Jana Sokola, který byl znám jako velice dobrý bojovník a v jehož družině se válečnickému umění naučil i jistý Jan Žižka. Dolů k řece na tábořiště T. O. Zlatá podkova jsme dorazili skoro za tmy, takže jsme měli trochu potíže se sbíráním dřeva, ale nakonec se vše podařilo a k večeři byly těstoviny se záhadnou čínskou směsí C'-obat Oh-dal (cibule, slanina, suchohřiby, drůbeží sekaná, minutkový základ zvaný "čína", konzerva kukuřice).

Že by se nám na dně úzkého údolí řeky chtělo ráno vstávat, to ne. Ještě že to v noci úředně cuklo hodinama zpátky. Řeka se ale kvůli tomu ale nejspíš na hodinu nezastavila a počasí se celý den tvářilo velice vlídně. Posnídali jsme chleba s paštikou a Dáša se Sisi pak odešly stíhat polední vlak.

(Sisi:... Opravdu se nám nechtělo jít s mámou samotným na vlak dřív, než vyrazí ostatní, ale čas nedal jinak. Zpočátku šlo všechno včetně lezení po skalách (ještě že jsme nechaly Kellyho v psím hotelu, asi by musel jít řekou, protože přes určité úseky bychom ho dokázaly přenést jen v zubech, což s jeho 40 kg dost dobře nejde) dobře, až jsme za chatou U Vlasáka neodbočily po červené nahoru, nýbrž pokračovaly po jakési podivné červené značce podél řeky. Ta nás dovedla k mostu přes řeku. Na druhé straně už jsme našly jen modrou značku, která tam podle mapy vůbec neměla být. Takže máma byla zas ve svém živlu. Vylezly jsme na kopec a zjistily, že zase stoíme nad skálou spadající kolmo do řeky.

jsme se stočily skoro zpátky na jih ve snaze obejít zmlou, vyhloubenou jakýmsi zdivočelým přítokem Oslavy. Nakonec jsme - spíš po čuchu než podle mapy - našly Zňátky a tam zelenou značku, která nás měla dovést do Náměšti. Zelená ovšem za dalším mostkem přes řeku opět zmizela, takže jsme šly naslepo věduce, že ta Náměšť tam někde musí být. Byla. I nádraží jsme nakonec našly a na vlak jsme ještě půl hodiny čekaly. Vzhledem k tomu, že máma odmítá jezdit na výpravy s Vítěnkou, není-li to nezbytně nutné, zdá se, že to nebylo naše poslední bloudění...)

Piff: Ostatní se dobalili a pak jsme hráli schovávanou s vysílačkami. Po překonání obtížně schůdných úseků cesty místy jištěných lanem zabudovaným do skály proběhla ve znamení vysílaček i celá cesta do Náměšti nad Oslavou. Zkoušeli jsme se vzájemně navádět jak za pochodu, tak na hřišti při zastávce u Vlasáka. Ve vlaku jsme pak už hráli jen různé blbůstky, třeba příšerky na pokračování, abychom soustředěným úsilím nesvedli vlak z pravé cesty...

SYPU SI POPEL NA HLAVU

Hlavně se omlouvám všem, které jsem na Hubertově jízdě druhý den utahal víc, než bylo nutno a zdrávo. Při hloubání nad mapou jsem neodhadl, co je ještě možno v pohodě zvládnout, a málem jsem vás nahnal na celkem kničemózní spojku mezi Vlčím kopcem a Senoradským mlýnem (zelená značka, kterou jsem v sobotu procházel). Metodou (skoro) náhodné úpravy trasy jsme pak šli podél Oslavy po cestě, kterou jsem z bezpečnostních důvodů chtěl projít bez batohů. I to jste ovšem zvládli "v plné polní" perfektně.

Pro příští Hubertovu jízdu nebo nějakou brzkou jarní víkendovku nám tedy zbývá údolí Chvojnice (11,5 km dle ukazatele z Kralic k Senoradskému mlýnu) a pár zbytků hradů okolo. Pokusím se vymyslet trasu tak, abychom se miň honili a víc si užili ptákovin.

Piff

BUBÁCTVÍ

Milé děti!

Dozajista vás zaujal tento podivný nadpis. Co to zase, proboha, je? Nechme bohy klidně spát a věnujme se jejich tajemníkům pro styk s veřejností neboli strašidlům. Náplní vaší kmenové činnosti je přežití ve volné přírodě. Ale jak byste tam chtěly přežít bez všeobecných znalostí široké populace bubáctva? Prostřednictvím mé skromné rubriky dosáhnete základního vzdělání, které si podle vlastního uvážení můžete rozvinout samostudiem. Naší učebnicí bude Lexikon ohrožených druhů strašidel 1. a 2. díl od Vítězslavy Klimtové.

Nesetkáme se pouze se strašidly vzácnými, ale i s těmi nejběžnějšími. Bohužel však kvůli nárůstu "civilizace" lidé a hlavně děti přestávají věřit v existenci strašidel, čímž je nenápadně a nevědomky hubí. Jedním z cílů našich hodin strašidlogie bude rozšíření znalostí tohoto oboru mezi zatím omezenou veřejností (početně,

nikoli inteligenčně) a následné udržení studovaných živočichů při životě.

V první lekci se seznámíme se strašidlem velmi známým a velmi děsivým, bohužel však ne příliš rozšířeným. Je jím **Hejkal**. V našich přírodních podmínkách se vyskytují tři varianty: *Hejkal bahnomilný* (Mugio paluster), *Hejkal hajní* (M. cucuida) a *Hejkal lesní mufloní* (M. silvestris musimon).

Hejkal bahnomilný patří k lesním hejkalům. Podle názvu se vyskytuje ve vlhkém prostředí, většinou obalený bahnem. Proto nemůžeme určit jeho původní zbarvení. Rád komunikuje s lidmi, zvířaty i ostatními strašidly, není zlý. Pro

něj neplatí zákaz krmení. Mláďata jsou velmi roztomilá, nedoporučujeme je však chovat jako domácí mazlíčky, neboť s přibývajícím věkem zoškliví.

Hejkal hajní se vyskytuje převážně v teplých oblastech. V naší republice tedy není příliš hojný, ovšem v okolí našeho města jej

můžeme spatřit. Žije v lužních lesích společně s jeleny. Proto také přizpůsobil své mimikry jelenímu vzhledu. Bohužel však někteří méně bystrí myslivci a lovci jej od stáda nerozlišují, - a tak žijících jedinců neustále ubývá. Části jejich těl však můžeme zahlédnout v mnohých hájovnách. Ani tento Hejkal není nebezpečný.

Hejkal lesní mufloní je mohutný a velmi silný. Je také nejrozšířenějším Hejkalem u nás. Nemá rád hluk. Rovněž z tohoto důvodu je nutné se v lese chovat tiše, Hejkal lesní mufloní je totiž velmi agresivní. Abyste se před ním mohly lépe chránit, příkládám jeho fotografii a mapku vyskytu.

Skiska

POUŤ PO PODZIMNÍ OBLOZE

Na zářijové výpravě nám počasí přálo, takže jsme měli možnost se potoulat nejen po lesích, nýbrž i po obloze. Ukázali jsme si severozápadní část oblohy, tedy tu část, která nám nad hlavou svítí večer v létě, a seznámili se s takřka všemi souhvězdími, které tam lze najít. Naštěstí se nám v tuto dobu po obloze večer nemotaly žádné planety (momentálně se houfovaly kolem slunce), takže nás nic nemohlo zmást - a vychrtlý zarudlý zbyteček Měsíce radši zalezl, aby nerušil.

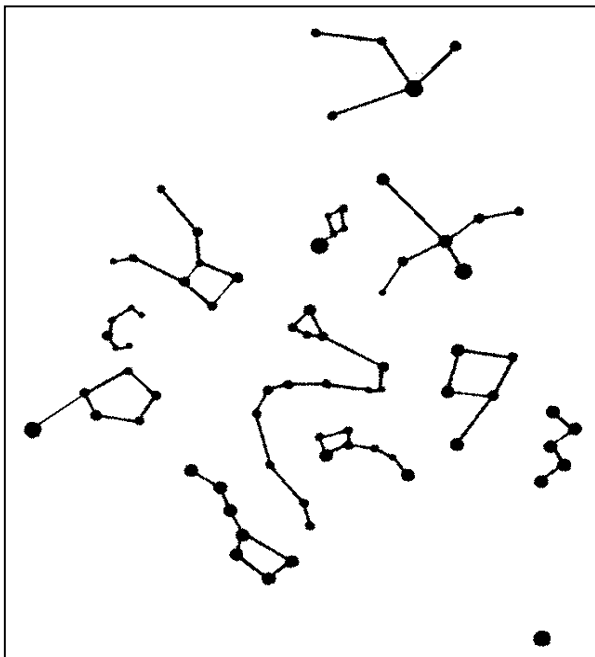
Naše pouť po obloze sledovala tvar promáčkého balónku.

Vyšli jsme od levého okraje promáčknutí, od souhvězdí *Velkého vozu*, který je opravdu těžké nenajít (druhá hvězda v oji je známá dvojhvězda Mizar a Alcor, na níž si lze vyzkoušet ostrost zraku). Prodloužením čela Velkého vozu jsme našli v oji *Malého vozu* (uprostřed promáčknutí) **Polárku/Severku** a symetricky vůči ní v Mléčné dráze na druhém konci "promáčknutí", dvojitě W - souhvězdí *Kasiopeja* (jeho prostřední hvězda se jmenuje **Cih**, spodní hvězda hlubšího ramene vpravo od Cihu pak **Schedir**). O dvě délky Kasiopeji směrem vzhůru po Mléčné dráze svítí v ocasu *Labuti* zářivý **Deneb** (arabsky "ocas") a s jeho pomocí snadno najdeme dál

v Mléčné dráze celou Labuť, také zvanou Severní kříž. Labuti letí naproti souhvězdí *Orla*, které najdeme podle jasné hvězdy **Altair** (arabsky "orel") vpravo před labutí po směru jejího letu. Po levé straně, ale těsně mimo dosah křídla i zobáku Labuti pak svítí v souhvězdí *Lyr* třetí nejjasnější hvězda severní oblohy, namodralá **Vega**, kdysi u nás zvaná také Velikonoční hvězda, protože v době velikonoce kvečer začíná vycházet. Spolu s Denebem a Altaiem tvoří Vega tzv. malý letní trojúhelník.

Naše pouť po obloze pokračuje přes Lyr dále po kruhu. Po cestě najdeme nepravidelný čtyřúhelník v těle *Herkula* a za ním dorazíme ke krásně **Gemmě** (arabsky "drahokam") v *Severní koruně*, malém miskovitém půlkruhu hvězd. Severní koruna stojí "za zády" *Pastýře* - souhvězdí ve tvaru písmene P s druhou nejjasnější hvězdou severní oblohy, oranžovým **Arcturem**, v "patě", které nás dovede zpět po kruhu k Velkému vozu. Abychom nezapomněli - uprostřed našeho "balónku" se kolem Malého vozu omotává souhvězdí *Draka*, jehož hlava začíná pod Vegou a ocas končí mezi Malým a Velkým vozem. Mezi Kasiopejou a Labutí najdeme ještě souhvězdí *Cep*, které si lze snadno splést s dračí hlavou, neboť má také tvar kosoúhelníka.

Kdybychom byli položili spojnicí Arctura a horní hvězdy čela Velkého vozu směrem přes Velký vůz na druhou stranu, našli bychom zhruba o třetinu obzoru dále nad obzorem **Capellu** (arabsky "koza"), čtvrtou nejjasnější hvězdu severní oblohy, v souhvězdí *Vozky*. Lze ji najít i tak, že se od Kasiopeji spustíme rovnou k obzoru (přitom přejdeme přes souhvězdí

Perseus ve tvaru rozeklané větvičky. Na konci kratšího ramene hvězdičky svítí hvězda, podle které dostal název jeden z prvních počítačových jazyků - **Algol**. Na obrázku hvězdné oblohy jsem Persea vynechala, abych Vás nemátl(a). Capella nás v zimě dovede k tzv. zimnímu šestiúhelníku, na který si někteří vzpomenete z jarní výpravy na Svojanov a kterému se budeme zase věnovat na některé ze zimních výprav. Capella, Altair a Arcturus spolu svírají přes dvě třetiny oblohy veliký, skoro rovnostranný trojúhelník (tzv. velký letní trojúhelník), jehož obsah už máme zhruba prozkoumaný.

A abychom zase na naše nejlevnější a nejkrásnější diamanty nezapomněli, budeme se k nim v dalších číslech Twisteru vracet a navíc si je zabudujeme na schůzce do nějaké hry. Co takhle dát si hvězdné domino či skládačku? Či třeba hvězdnou Kimovku a doplňovačku?

Dokážete na přiložené mapce popsat souhvězdí a velké hvězdy, o kterých zde v tomto článku řeč, a vyznačit barevnými čarami velký a malý letní trojúhelník?

Jednotlivými souhvězdími se bude ještě časem zabývat příloha.

D.

ČINĚNÍ

Pro nováčky nutno zdůraznit, že nejde o činění kůží našich dětí ani kůží kohokoliv/čehokoliv jiného (i když Dáše ještě na dvoře leží kůže kuny, kterou ulovil v létě Kelly, a ne a ne se vydělat sama...). Jde o zprávu o tom, které z činů uvedených ve Svitku březové kůry se nám v uplynulém období podařilo splnit.

Co do aktivity za září a říjen jednoznačně vede **Piff**, který na drakiádě v září splnil **čin 3K4a** (vyrob draka o ploše 20 dm², vypuštěj jej na vzdálenost 150 m a přitáhni v pořádku zpět - s tím, že Piffův drak měl plochu o něco málo hodně větší) a na schůzce 7. 11. **velký čin 2E10a+b** (prokaž znalost definice a obecných pravidel heraldiky, seznam s nimi skupinu osob, předved' příklady; popiš 5 erbů šlechtických rodů a 5 erbů měst vč. jejich historie).

Dáše připisujem za vaření na táboře **velký čin 4J4** (sám naplánuj a uvař na táboře 12 různých jídel pouze ze surovin pro 10 osob a uklid' po sobě).

Pracujeme na získání přehledů získaných činů našich dětí a Pawči od Vlků. V klubovně je nachystáno vše na splnění činu 2M5 (urči podle plodů 20 druhů našich dřevin - malý čin; urči podle plodů 10 jehličnanů, 15 listnáčů a 15 keřů - velký čin). Doba vyhrazená na plnění činů jsou úřední hodiny po schůzce. V téže době lze probrat seznam dosud splněných činů či předložit důkazy o splnění dalších nebo si půjčit kmenové vydání Svitku. A co víc? Jeden výtisk Svitku lze vyhrát při bodování za listopad a prosinec.

Pawča

CO JE TO FALCO A AQUILA

Pod těmito záhadnými slovy se skrývají nejen latinská jména sokola a orla, ale i akce na jejich ochranu, které už deset let probíhají u nás a na Slovensku. Ptáte se proč, před kým a jak se tito

ptáci chrání?

Na otázku "proč" se odpovídá těžko. Bylo toho totiž řečeno už tolik a tolikrát, že se z odpovědi pomalu stávají otřepané fráze. Draví ptáci z naší přírody mizí a když zmizí úplně, už se nikdy nevrátí. Nevíme, co se stane, když nějaký druh z prostředí, ve kterém žije, zmizí. Taky nevíme, k čemu nám může být do budoucna dobrý, a už vůbec nevíme, jak velkou část přírodního bohatství si můžeme dovolit ztratit, abychom ještě neztratili možnost vůbec existovat.

V dávných dobách byli dravci symbolem síly a moci a mocní pokládali za své privilegium to, že mohli někdy nějakého ulovit. O něco později se draví ptáci používali k lovu a někdy i v boji. A v dobách ještě pozdějších byli společně se sovami považováni za škodnou. Ještě dnes je možno slyšet z úst některých rádobymyslivců, že co má křivý zobák, musí s oblohy dolů. Lecjaké nástrahy se podařilo dravcům v naší přírodě přežít. Nakonec je málem dostal pokrok civilizace. Málem nepřežili chemickou válku, kterou vyhlásili lidé plevelům, hlodavcům a já nevím, čemu všemu dalšímu. Doplácejí na svou přirozenou snahu pozorovat krajinu z vyvýšených míst a končí v drátech elektrického vedení. I přes svoji rychlost jsou pomalí, když se setkají s moderními dopravními prostředky. Je skoro s podivem, že ještě nějakí zůstali. Herbicidy a jiné chemikálie, které tak velkoryse šíříme, výrazně ovlivňují schopnost dravců se rozmnožovat - a jejich vinou se z některých

vajíček dravců mláďata prostě nevyklíknou, ať na nich samičky sedí sebeúzkostněji...

Před kým se dravci v rámci akcí Falco a Aquila chrání? Možná spíš před čím. Před lidskou chamtivostí. Dravý pták se sokolnickým výcvikem, který navíc nepochází z umělého chovu, má na černém trhu docela zajímavou cenu. Proto mnohým lidem stojí za to vybírat z hnízd vejce a mláďata.

Jak se chrání? Osobní účastí. V uplynulých deseti letech stačila přítomnost strážců v blízkosti hnízda po dobu hnízdění. K přímému kontaktu s vykradači během akcí Falco a Aquila zatím nedošlo. V letech, kdy byla hnízda hlídána, kradli jinde. Hnízda byla vykradena, jakmile se lokality přestaly hlídat.

Kdo akci organizuje a kdo se tohoto podniku účastní? Akci Falco a Aquila pořádá Klub ochrany dravců a sov při sdružení Děti Země ve spolupráci se správami příslušných CHKO, na jejichž území hlídání probíhá. Vlastního hlídání se účastní dosti různorodá směsice lidí, kteří se rozhodli věnovat ohroženým dravcům část svého volného času. Bohužel počet ochotných lidí je se poslední dobou snižuje.

Pokud vám osud dravých ptáků není lhostejný, případně pokud byste sami měli zájem se akce Falco v roce 2001 zúčastnit, sledujte Twister a naše www stránky. Bližší informace uveřejníme, jakmile je budeme mít k dispozici.

Piff

AKCE FALCO - ZAČÁTKY

Jak to vlastně začalo? Na podzim roku 1989 se na nádraží v Bratislavě sešli Pavel Sulan z Čech a Joža Chavko ze Slovenska. Joža Chavko znal velice dobře situaci kolem hnízd rarohů, na kterých docházelo každoročně k vykrádání vajíček nebo mláďat překupníky a bez mláďat hrozilo postupné zestárnutí rodičovských párů a jejich vymření. A ten večer se začal rodit základ akce na přímé střežení ohrožených hnízd.

V roce 1990 se zúčastnilo kolem sedmi desítek dobrovolných strážců, přesto to stačilo k uhlídání pouze jedné lokality. Úplná snůška obsahovala dvě vejce a z obou se vylíhli mladí rarozi a další dvě mláďata byla přiložena do hnízda k adopci z umělého chovu stanice v Miloticích. Hlíдалo se dvacet čtyři hodin denně za každého počasí po dobu tří měsíců. Celkem byla ve sledované oblasti vyvedena čtyři mláďata z jednoho hnízda, ostatní - nestřežená - hnízda byla vykradena a zničena. V tomto roce nazval jeden ze strážců tuto akci Akcí Falco, podle latinského výrazu pro sokola - falco.

Ze strážního deníku Akce Falco 1990:

... Ráno odjíždím, držím vám palce, musíte raroží rodinku uhlídat...

... Odpoledne i večer jsem měl pocit, že slyším již mladé, nejsem si však jist...

... Od rána je uválená tráva u oplocenky... Je tam vidět ke hnízdu...

... Podivný šramot na větvi u hnízda. Jak jsme později zjistili, bylo to nejspíše nejstarší mládě. Popocházelo na větvě od hnízda, jakoby zkoušelo máváním křídel, je-li dost silné a opeření správně narostlé, aby mohl vyzkoušet, může-li létat těleso těžší vzduchu...

... Nahoru jede světlá Škoda. Podle zvuku odhaduji, že za zatáčkou, tj. naproti hnízdu zastavuje (nemůžeme blíže ověřit vzhledem k akutnímu ohrožení hnízda). Ideální tma pro vetřelce...

... Ještě mírně mrholí, podniknutá obchůzka, kterou jsem si mohl odpustit. Na šikmině od potůčku ke stanu došlo k bezprostřednímu seznámení s terénem. Kluzký povrch byl příčinou nedobrovolného letu... Raroh se diví, jak se náhle z hlídače stalo prase...

... Poslední opozdilec opouští hnízdo. Odlétá na protější větev, nemohouce se udržet, udělal okruh a vrací se zpět na hnízdo za halasného křiku sourozenců. Zároveň nad pasekou pozorujeme všechny ostatní, čili šest rarozů...

V roce 1999 bylo strážní službou zajištěno sedm hnízd a z toho byla nepřetržitá strážní služba prováděna u pěti hnízd a namátková u jednoho hnízda rarozů velkých a jednoho hnízda orlů královských. Do strážních deníků bylo zapsáno několik záznamů o pohybu podezřelých osob v blízkosti hnízd, kromě toho však bylo podniknuto pět - naštěstí neúspěšných - přímých pokusů o vybrání mláďat. Díky zabezpečení hnízdních stromů několika způsoby zajištění, ale především díky ostráživosti strážců k vykradení nedošlo u žádného ze střežených hnízd. Z dvanácti

mladých rarozů bylo šest mláďat přiloženo z umělého odchovu stanice v Miloticích. Akce se v tomto roce zúčastnilo cca 400 dobrovolných strážců ze všech koutů republiky.

(z materiálů Akce Falco/Aquila)

TAK ABY BYLO JASNO

Milí přátelé, mám dojem, že některé aspekty bude nutné řešit hned z kraje, takřkajíc od podlahy. Že jsme všichni ukecaní až běda, to jsem si na Vašich akcích už všiml. Naštěstí se někteří (třeba Pawča) dovedou ovládat a co do písemného projevu se krotí. Ale zato jiní (třeba Piff nebo D.) mají evidentně dojem, že Twister je nafukovací. 25. října, čtrnáct dní po vyjití druhého čísla, už bylo dost podkladů na třetí číslo.

Dlouho jsem přemýšlel, co s tím lze udělat. Tzv. Hemingwayovské metody jako např. psaní ve stoje na jedné noze, před obědem nebo při jízdě na kánoji se v našem případě jeví jako nepoužitelné, protože u počítače sedíte prakticky pořád a já chápu, že to svádí. Co se příloh týká, jste naštěstí omezeni dvoustránkou - přinejhorším se to zmenší do nečitelná... Ale na to ostatní Vám asi budu muset zavést limit počtu slov - maximálně 250 slov na akci a den, 200 slov na úvodník nebo závěrník (tvar "konečník" mi už vyfoukli, darebáci doktoři) a 250 slov na jiné nálevy a výlevy charakteru organizačního aj. A co bude navíc, to Vám metodou náhodné likvidace vyškrtám... Aspoň to bude zajímavější.

Váš redakční skřítek Nevěšhlavu
(Dášou řečený Potvora)

(197 slov)

**Každý by rád zlepšil svět
a každý by to také dovedl,
jenom kdyby chtěl začít
sám u sebe.
K. H. Waggerl**

PROGRAM DO ÚNORA 2001

(změna programu vyhrazena)

Schůzky pravidelně každé úterý v témže čase v klubovně na rohu Tomáškovy a Pastrnkovy. Zaměření: hry, písničky, příprava na nejbližší víkendové akce, rukodělné a jiné činnosti.

11. 11. 2000 (sobota)

Toulaná po Brně aneb Brněnské zemí až nadzemí

- sraz v klubovně 9:30

- já vím, že na téhle akci Twister sestavujeme, no prostě jsem to tentokrát nestihla, nebijte mě...

24. 11. - 26. 11. 2000

Divadelní hrátky aneb rytířská klání

- sraz Zvonařka v pátek 15:30, návrat neděle 16:25 hlavní nádraží vlakem od Svitav

- jídlo s sebou: 1/2 chleba, 1 snídaně, 1 večeře, 4 svačiny, 1 cibule, cukr dle vlastní spotřeby; společné jídlo a kotlíky se (snad už tentokrát opravdu) rozdělí na schůzce před výpravou, jako vždy malá láhev s čistou vodou

- výbava s sebou: pracovní oděv, přezůvky, svíčka, pláštěnka, vybavení na spaní pod střechou, děti 80 Kč, dospělí 120 Kč

- trochu pracovní a hodně hrací akce na oslavu konce tisíciletí

- vede Piff

5. 12. 2000 (úterý na schůzce)

Uzlařský desetiboj

9. 12. 2000 (sobota)

Došlo k nejhoršímu...

- ruční a výtvarné práce v rámci přípravy vánoc, drobné dárky a ozdoby, obaly na dárky apod.

- sraz v klubovně 9:00, s sebou 40 Kč a lahvičky, plechovičky, bylinky atd. viz schůzka předtím

19. 12. 2000 (úterý)

Předvánoční posezení

- poslední schůzka s posezením pod stromečkem, vyhodnocením bodování a ... (možná přijde i Ježíšek, přinést pár kousků cukroví ale bude spíš na nás...)

13. 1. 2001 (sobota)

Brněnské podzemí

- prémiová akce - prolízačka brněnskými sklepy a podzemními prostory pod vedením odborníka, bohužel jen pro omezený počet osob spočítatelný na prstech obou rukou (jinak hrozí poztrácení účastníků)

26. - 28. 1. 2001

Zimní táboření se vším všudy

- zimní táboření se vším, co si chcete vyzkoušet

10. 2. 2001 (sobota) - termín upřesníme v prosincovém čísle

Rukodělné blbnutí a spol.

- ruční papír se Skiskou, budky zatím bez ptáků aj.

- odpoledne možná překvapení, podaří-li se domluvit

24. - 26. 2. 2001 - termín upřesníme v prosincovém čísle podle prázdnin

Lyžařský průzkum terénu

- víkendovka napříč Moravským krasem od chaty k chatě na lyžích (bude-li sníh)

Obsah:

Úvodník	1
Kapka lesní moudrosti	1
Představujeme: Skiska	2
Diskusní fórum	3
Uzemnění	3
Cyklovýprava	4
AG Flek, říjnová soutěž, Mošny a Dobrý večer kvintet	5
Hubertova jízda	5
Sypu si popel na hlavu	7
Bubáctví	8
Pouť po hvězdách	8
Činění	9
Akce Falco/Aquila	10
Tak aby bylo jasno	11
Program do února 2001	12
Příloha:	Stavební slohy I.

Příští číslo (vyjde v prosinci 2000):

zápis ze závodu TMOU, z výpravy po Brně, z divadelního víkendu, z uzlařského desetiboje a dalších akcí, v diskusním fóru pak další část kmenových stanov včetně případných ohlasů, další část článku o Akci Falco a možná další díl Bubáctví. Možná i přehled splněných činů celého kmene. Nevěš hlavu si zase neodpustí pár ko(ni)mentářů a možná mu projde nějaký experiment. V příloze Stavební slohy II. a pť 2001 (pozor, s Piffem to nemá skoro nic společného).

TWISTER č. 03/ročník 00 - občasník kmene Ligy lesní moudrosti Nová země Brno (reg. č. 613), kontaktní adresa: Tomášková 7, 615 00 Brno, fax 05 4524 5842, mail senta@petrova.cz, www.volny.cz/novazeme, určený pro vnitřní potřebu kmene a informování osob kmeni blízkých o jeho činnosti. Neprodejný. Vychází v nákladu 50 výtisků v elektronické i papírové formě **11. 11. 2000**. Odpovědný redaktor: Dagmar Petrová, redakční rada: Vlastimil Piff Hanuš, Hana Hanušová, Pavla Pawča Maarová. Tiskové chyby a omyly vyhrazeny.